

Ifj. Tompó László

Miért fekete bárány még mindig Wass Albert?

(1. rész)

Miért, hogy Wass Albert még mindig nem érettségi és főiskolai, egyetemi tananyag, miért, hogy a mindenkori történelemhamisítók még holtában is félnék tőle? Erre a kérdésre kívánunk válaszolni legelhallgatottabb írásainkkal.

Már múlt századunk harmincas éveiben megismerte az „Erdélyi Szépművészeti Céh” mindmáig megcsodált származásorientált tagjai jövőd életműve kiteljesedését 1945 előtt még megátolni nem tudó, de akaró irodalompolitikájának céljait.

Ennek okáról alábbi írásában vallott 1993-ban.

ÍGY BÉLYEGEZTEK ANTISZEMITÁVÁ

»Erdélyben nőtem emberré, a kolozsvári Református Kollégiumban. A város lakosságának nagy része még magyar volt akkor, de voltak az osztálytársaim között zsidók is, bőven. Már diákkoromban elkezdtem írni. Verseim és elbeszéléseim megjelentek olykor Erdély legnagyobb napilapjában, a kolozsvári „Ellenzék”-ben, és így bejáratos voltam a szerkesztőségbe is, ahol barátságba kerültem *Indig Ottóval, Hunyadi Sándorral és Ligeti Ernővel*, kik véletlenül mindhárman zsidónak születtek. Ennek akkoriban nem sok jelentősége volt, mert elsősorban mind erdélyiek és magyarok voltunk, román megszállás alatt. Ott kezdte el pályafutását egy másik zsidó gyerek is, **Havas Emil**, aki egy szép napon bejelentette: „Nem gürcölök én itt tovább, hanem kimegyek Amerikába, és ott leszek újságíró.”

Még aznap délután átment a New York nevezetű kávéházba, ahol a román egyetemi hallgatóknak külön tórszasztaluk volt, és szembeköpte az ifjúsági elnököt. A felmérgetett diákok jól elverték, és másnap már harsogta a nagy hírt a világ minden rádiója: zsidóverés Romániában, ölik a zsidókat Kolozsváron! Két napra rá ott volt a repülőjegy a Havas Emil zsebében, és repült New Yorkba, ahol állás várt rá a „New York Times”-nál.

Nagy csoda volt ez, sokat beszéltek róla, de aztán a magyarellenes hangulat egyre sűrűbb magyarveréseket eredményezett, ezekről azonban nem tettek említést sem a rádió, sem az idegen nyelvű újságok, s Erdély magyarjainak nem volt hova menekülniük előle. Helyzetünk egyre romlott, s végül is ránk szakadt a második világháború. Aztán a németek megkezdtek összefogdosni a zsidókat, mi meg próbáltuk elrejtetni a szerencsétleneket, ahogy lehetett. Behívták katonának s mentünk háborút csinálni. Fölfordult a világ. Milliók pusztultak el, milliók váltak földönfutókká.

Engem Bajorföldre sodort a vihar, ott nyomorogtam néhány évig, majd Hamburgban lettem éjjeliőr. Közben megírtam néhány könyvet is. Ebben az időben jelent meg egy aprócska elbeszélésem *Kicsi Anna sírkeresztje* címmel, melyben szó van egy zsidó boltosról, akit elrejt a falu, s amikor rázúdulnak a muszkák a házakra, szaladnak az emberek a zsidóhoz segítségért, de annak nincs ideje, mert a kommunista pártot kell megszervezzék a városban. Alig jelent meg ez az elbeszélés, máris nekem estek: „**Antiszemita uszítás! Antiszemita náci! Hogy mer ilyesmit írni! A zsidók mindég segítették a népet!**”

Igy lett belőlem először antiszemita. Aztán 1950 augusztusában négy kislammal együtt Amerika földjére léptem. Alig köpött ki magából a nagy hajó, olcsó kis New York-i hotelszobámban megjelent Havas Emil. Végignézett, mintha sohase látott volna, és kijelentette: „Maga még fiatal ember! Írásai után többnek gondoltam. Maga tehetséges! Ezért elhatároztuk, hogy megmentjük magát. Egy javaslatommal jöttem.”

A javaslat az volt: írjak nekik egy könyvet, ahogy azt ők kívánják, és „ők” bestsellert csinálnak belőle, a „Readers Digest” is lehozza, és filmet is készítenek. Arról azonban, hogy „miképpen kívánják”, nem volt hajlandó nyilatkozni. En pedig ragaszkodtam ahhoz, hogy csak úgy tudok írni, ha tisztán látom a témát. Még fenyegetni is próbált: „Ha nem fogadja el a javaslatunkat, egyetlen könyve se jelenik meg Amerikában! Mert akár hiszi, akár nem: itt vannak a kezünkben a kiadványok, a sajtó, a televízió! Amerika azt lát, amit mi akarunk, hogy lásson, azt hall, amit mi akarunk, hogy halljon, és azt olvas, amit mi akarunk, hogy olvasson!”

Nem tudtunk megegyezni, és Havas úr haragosan eltávozott. Hamarosan rájöttem, hogy igazat mondott. Amikor első kéziratomat megküldtem az egyik jól ismert úgynöknek, néhány nap múlva visszajött minden magyarázat nélkül. Miután

ez többször is megismétlődött, megalapítottam az „Amerikai Magyar Szépművészeti Céh”-et, erdélyi mintára, és később a Dabian Press nevezetű kiadványt. Vén koromra mindkető megbukott ugyan, de azért kiadtunk összesen 22 könyvet magyarul és angolul, s a „Transylvanian Quarterly”, „Hungarian Quarterly” és „The Central European Forum” nevezetű folyóiratokat.

Az antiszemita jelző nagy erő itt Amerikában, azt beismerelem. Nehéz küzdeni ellene. Mindössze az bosszantó kissé, hogy nem szolgáltam rá. Még csak nem is amiatt bélyegeztek meg, amit írtam, hanem azért, amit nem voltam hajlandó vak-tában megírni.

De ilyen az élet! **S én inkább vagyok szegény ember tiszta lelkiismerettel, mint gazdag ember, ki szegényszemre eladja magát.**»

1945-öt Wass Albert sem felszabadulásként, hanem minden képzeletet felülmúló leigázásként élte át, megtapasztalva, milyen világ az – *Kiss Károly magyar honvédtiszt doni naplójának találó címét idézve* –, „ahonnan elszállt a lélek”. Erről leg-hívebben „Az Antikrisztus és a pásztorok” című regényem kívül „Kicsi Anna sírkeresztje” című elbeszélése tanúskodik

(Lásd: http://www.wassalbert.eu/ahiv/wasalbert/muvei/novellak/kicsi_anna_sirkeresztje.pdf).

Wass Albertnek ezt a remekbe szabott elbeszélése a Havas Emilek azonnal haragját váltotta ki. Erről tanúskodik alábbi vallomása.

ÁLARCOS BOHÓZAT KICSI ANNA SÍRKERESZTJE KÖRÜL

Három esztendővel ezelőtt írtam meg Mezőbalkány erdélyi község történetét. Ugy, ahogy megtörtént 1944. szeptember 26-án, Kicsi Annával, Bihorával, a kováccsal és Weis úrral, a szatóccsal. A történelem így jegyezte föl: a balkányi vérfürdő.

De sem akkor, amikor megtörtént, sem három évvel ezelőtt, amikor én megírtam, és amikor különböző lapok lehozták magyart, német s francia nyelven, nem érdekelt különösebben senkit. Akik szívükön viselték a Kicsi Annák sorsát, azoknak ezer s ezer hasonló rémséges valóságemléke nehezdedt a lelkére s csak sóhajteni tudtak. Másokat pedig ugyan mit érdekelt volna? Nem volt Mezőbalkány fölelevenített történelmében – semmi politikai lehetőség. Most azonban, amikor az Amerikai Magyar Népszava 1952 májusában leköszölte ugyanezt az elbeszélést, egyszerre csak felváltott tőle New Yorkban egy parányi kis klikk. Ugyan, miért?

A magyarázat egyszerű. **Ez a társaság az 1919-es magyarországi kommunista rémuralom levételése után menekült ki és surrant be az Egyesült Államokba. Itt huszonegyháromezret évig furkált, hazudozott és izgatott a demokrácia és a szabadság védőszárnyai alatt, hogy bekövetkezzék Magyarországon, az be is következett 1945-ben.** Ekkor részeg ujjongással ünnepelte a magyar népre ráuhanó bolsevik terror és a véres tömegmészárlásokat. Tapstolt, amikor Mindszenty hercegprímást börtönbe vetették s megkínnozták, tapstolt, amikor a magyar parasztság ezreit hurcolták el soha véget nem érő kényszermunkába. De mégsem ment haza, hogy Budapesten ünnepelessen emigrációs babérait. Nem. Mert akkor már más feladatot látott maga előtt. Amerika bolsevizálásának előkészítését, a demokrácia fölszámolását. A szovjet világuralom előharcosai rangjára pályázott még ez a kis társaság 1949-ben.

Azóta azonban megváltozott a helyzet. Amerika népének kinyílt a szeme. S Kun Béla hajdani barátainak parányi New York-i klikkje rémülten igyekszik megkapaszkodni valamiben, hogy fogantatóban legyen a keze, amikor az amerikai szovjet diktatúra álma végleg kicsúszik a lábai alól és elmerül a történelmi törvények könyörtelen tengerében. Egyik ilyen fogantató, amelyikbe ezek a szegény levitézlett diktátorembriók kapasz-

kodni próbálnának: a zsidóság. S így történhetett, hogy amikor Mezőbalkány erdélyi község tragédiája három évi pihenés után, ez év májusában újra megjelent szemük előtt és elibük tárta mindazt a rémséget, amit európai elvtársaik elkövettek s, amit ők is szerettek volna itt, Amerikában elkövetni, de amerikai politikusok éleslátása folytán erre már módjuk többé soha sem lesz, **egyszerre felülvolták és kimondták a nagy jelszót, mely eddig még mindég hatásosnak mutatkozott, ha arról volt szó, hogy el kell némitani valakit, aki kellemetlen igazságokat mond: „antiszemita”. S utána rögtön: „vallásüldözés! Pogrom!”**

Régi módszer ez: elterelni a figyelmet arról, hogy mi történt. A Kicsi Annáról, a megkínzott asszonyokról, a véres mészárlásokról, a kommunizmusban lelkek mélyéig megcsalható kovácsokról, a bolsevizmus szörnyűségeiről. Mindezekről elterelni a figyelmet és helyette kiragadni egy mondatot az elbeszélésből, egy kis mellékfigurát, egy bizonyos Weis nevű zsidó szatóccsot, aki egy orosz tiszt autóján indul a városba, kiragadni és meglegetni, mint egy zászlót: íme az antiszemita propaganda! Az egész elbeszélésből egy szó sem igaz, az egész azért íródott csak, hogy vért követelje a zsidóságnak!

Szegény kis levitézlett elvtársak ott New Yorkban: két lényeges nagy hibát követtek el ijedtükben. Az egyik az, hogy nem számoltak Amerika józan izraelita polgáraival. Nem számoltak azzal, hogy ez a sok minden vérszen keresztülment zsidóság nagyon is jól tudja már, hogy mi az antiszemitizmus és mi nem az. És nem hajlandó azonosítani magát sem Kun Bé-lával, sem Rákosi Mátyással, sem Göndörrel, sem a bizonyos Weis nevű szatóccsal, aki Kicsi Anna történetében szerepel, s aki ma Albu név alatt nevelésügyi pártmeggibózt Erdélyben. Hiába üvöltöttek szegénykéik, az amerikai zsidóság nem tudták megtevesztetni. Ők nem érzik maguk közül valóknak Albu elvtársat, hiába próbálják rájuk erőszakolni. Nem vállalnak közösséget vele, és nem vállalják az antiszemitizmus kifejezését mindenre, ami a bolsevizmus ellen irányul, hiába szeretnék ezt egyesek elérni.

Mindezt **egy izraelita rabbitól** tudom, akivel együtt hallgattam végig Taft szenátor előadását. A rabbi figyelmesen elolvasta „Kicsi Anna” angol szövegét és az „Ember” című gyászirat erre vonatkozó cikkének angol fordítását. Utána megcsóválta a fejét és **ezt mondta: „Tudja uram, kik itt az antiszemita? Akik Önt ezen elbeszélés miatt támadják. Antiszemiták, mivel zsidó ügyet akarnak csinálni a bolsevizmus ügyéből, hogy ezáltal a mi nyakunkon ügyesen kikapaszkodhassanak a gödörből, amit saját maguk ástak meg!”**

Egy izraelita lelkipásztor mondta ezt. És utána hosszú beszélgetés keretében világosított föl arról a valóban antiszemita aknamunkáról, amelyet bizonyos hurokba került kommunista ágensek folytatnak ma szerte Amerikában, hogy ügyüket a zsidóság ügyéhez tudják kapcsolni, és ezáltal eltereljék a közfigyelmet a maguk bűneiről.

Ez volt az egyik nagy hiba, amit ez a bajba jutott kis társaság ijedtében elkövetett. A másik hiba még nagyobb: a „Magyar Jövő” végleg kibujtatta az amúgy is rosszul elrejtett szöveget a zsákból. Összekapcsolta Kicsi Anna ügyét egy Dél-Amerikában megjelent cikkemmel, melyben Taft szenátor mellett foglalok állást. Kimondja nyíltan, hogy ha minden úgy lenne itt Amerikában, ahogy ő szeretné, akkor senkinek se lenne szabad politikai véleményét hangoztatni, legkevésbé egy írónak. S végül még meg is kérte: ugyan kit is akar ez a Wass Albert nevű rohadt vakond felszabadítani Magyarországon? Hiszen, ha itt Amerikában is olyan szabadság lenne, mint ott, akkor lenne csak jó világ! Akkor ezt a Wass Albert nevű megnyüvesedett fejjű ökröt Taft nevű hasonzorújével együtt nyomban felkóthetnék az első útszéli fára!”

Szegény, szegény kis rémült patkányok ott, New York zugaiban. Lám rémültükben vesztek el a fejüket. Sajnálom őket. S nem is akarom bántani szegénykéiket. Ugyan ki vadászik patkányokra? Mindezt csak azért írtam meg, hogy akik nem tudnak, együtt örvendzhessenek velem: közeleg a hajnal, emberek! Egészséges, friss szelek szaggatják már az éjszaka felhőit keleten, s maholnap fölkel a nap a várhegyen, Budán. Az éjszaka sötét kis árnyai eszelősen visítóznak már odúikban, vesztüket érzik. S a „Magyar Jövő” szerkesztőségi szobájában rajzolták már rémegő kezek a megfelelő új címlapot: „Kommunista Múlt. Örvendezetek magyarok!”

En pedig ünnepeles ígéretet teszek, hogy bár életemben soha sem mostam tányért, hiába álmodták meg ilyen szépen egy magyar író sorsát a New York-i elvtársak – szabad Magyarországon első vasárnapomat azzal töltöm el, hogy sorra mosogatom Rákosi, Weis Albu, Göndör *[utalás Göndör Ferencre (Krausz Náthánra), Kun (Kohn) Béla egykori sajtófőnökére – Ifj. T. L.]* és társaik összes pléhcsajkát – Vácon!«

A Havas Emilekről, Göndör Ferenckről írta – nem származásuk, hanem kizárólag magatartásuk miatt! – már 1940-ben „Csaba” című regényében, hogy „**kullancsai ennek az országnak, kiszípolozó szemétbogarak!**”, akik 1945-től már korántsem csak a „nyilasok”-kal, hanem **egész népünkkel akartak leszámolni, amit mi sem mutat jobban például, mint Zsolt (Greiner) Béla magatartása, aki uszító cikkeiben Féja Géza és Németh László felakasztását követelte.**

(folytatjuk)

<http://hunhir.info/?pid=hirek&id=38415> (1. rész)